

Lapvég

Szeretek reggel temetőbe járni. Olyankor csend van és béke, csak a madarak beszélgetnek egymással – és a halottak. Olyankor leülök és hallgatom a mélyből felszivárgó zenéket. Az enyészet édeskés rothadásszaga, elmúlásillata lengi át a fény rendezetlen, hullámozó kötegeit. Illat a fényen, hangok a léttelenség birodalmából. Távolabbról egy éhes tehén bődül néha el, vonat rohan tova az élőkkel a temetői tájról.

Mi vonz ehhez a birodalomhoz, miért vagyok a hallgatók között lassan otthonosabb, mint az élők világában? Ilyen kérdésekre nincsenek megválaszolható mondatok, az ilyen kérdésekre csak életem túli válaszok adhatóak. Cipőmön hangya mászik, egy pillanatra megáll, rám emeli okos kis fejét, mire gondol vajon? Ő vajon miért szomorú?

Szeretem, ha reggel szemerkél a temetőben az eső. Olyankor a tenyerembe gyűjtöm az esőcseppeket, és az arcomhoz emelem őket. Nincs ebben romantika, mindössze égő arcomat hűtöm az ég hideg vizével. A levelek halkán meghajolnak a cseppek súlya alatt, zenél ilyenkor a táj, ismeretlen, érzékenyen túli dallamok hangzanak fel.

Apám sírja mellett üldögélek, beszélgetek vele, még mindig, pedig már több mint egy éve. Még énekelek is neki néha. Vele, néha. Megoldatlanná vált az életem, valami azt súgja, ő bölcsőbb most is, ott is, mint én. Valami azt súgja, hogy az énekek is szebbek ott. Valami azt súgja, hogy léket kapott az élet nevű, semmi fölött evicélő szerkezet.

Szeretek reggel temetőben elaludni. Olyan mély, olyan néma, olyan pontos olyankor a világ.

ZALÁN TIBOR